

pak žane. Přez to je drje moje džělo wěstu njestajnosć dostało, tola tež tak hodži so z njeho položenje Serbowstwa w pruskich Hornich Łužicach jasnje dosć spóznać.

Džěliť sym swój spis do dweju džělow, mjenujcy a) do wobličenja a b) do wopisanja pruskich hornjołužiskich Serbow. Při přenišim njejsym jeno swoje samsne wobličenje z lěta 1884, ale dla dospołnosće a lóžšeho přirunanja tež sobu wšě druhe dotalne ličenja, wjelež móžach dostać, zřadowať a zestajať. Při poslednišim pak sym z druhich čišćanych wopisanjow pruskeje Łužicy abo jeje džělow porědko što přistajić móhť, dokelž so we nich z wjetša jara mało na serbsku narodnosć a jeje wobstejnosće džiwa.

Najwažniše tajke spisy pódla Knauthoweje „Der Sorbenwenden Kirchengeschichte“, Jakuboweje statistiki „Serbske horne Łužicy“ a Jenčowych Stawiznow (Časop. M. S. 1849—54) su tele: Frencel, Sal. Gottlob: Hoyerswerdische Chronica. Budissin, 1744. — Kurzer Entwurf einer Oberlausitz-wendischen Kirchenhistorie. Budissin, 1767. — Kullmann, J.: Fortgesetzte historisch-statistische Nachrichten von der Stadt (und Standesherrschaft) Hoyerswerda. Hoyerswerda, 1852. — Tutón mało znaty spis je jara zajimawy a čitanja hódny, přede wšěm štož nadrobne stawizny města a wsow, cyrkwjow a šulow, a zapis fararjow a wučerjow nastupa. — Mischke, Joh. Gottl.: Das Markgrafthum Ober-Lausitz, Königl. Preuss. Antheils. Görlitz, 1861. — Andree, Dr. Rich.: Wendische Wanderstudien. Stuttgart, 1874. Opusculum illustrius quam verius conscriptum.

A. Wobličenje pruskich hornjołužiskich Serbow.

Prusecy hornjołužiscej Serbja sydla w třoch wokrjesach pruskeje Hornjeje Łužicy, mjenujcy we Wojerowskim (přez $\frac{2}{3}$ cyłego wobydlerstwa), w Rózborskim (přez $\frac{1}{3}$) a we Zhorjelskim (jeničcy w Křišowskej wosadze).

Po jich jednotliwych wosadach a wsach chcemy najprjedy swětnu, potom cyrkwinsku a skónčnje hospodařsku statistiku pruskeho hornjołužiskeho Serbowstwa zestajeć. Poslednjej dwaj wotdžělaj služitaj k wjetšemu wobswětlenju přěšeho.